

פרק 1

"שרוליק לזין כאן".

הזיבר של סטיב דוהרת על החולות, מעיפה ענני אבק לכל עבר. מקפצת על תוואי הדרך המשובש. בתוך הג'יפ, כמעט אי אפשר לנחש שהם בשטח. מערכת בולמי זעזועים מפלצתית דואגת לשמור עליהם יציבים, גם כשסטיב עולה בנונשלנטיות על סלעים כמעט יותר גבוהים ממנו. "אנחנו בדרך ליעד". על הקו, מפקד חוליה מהימ"מ, האיש אמור לחבור אליו בשטח לטיפול בהתרעה.

גם אני, שרוליק מגיב, תופס בידית האחיזה. הג'יפ מיטלטל בחדות בתוך שקע עמוק, מטפס החוצה כמעט בלי מאמץ. "אחבור ליעד עוד עשר דקות".

"ייקח לנו קצת יותר. חמש עשרה עד שבע עשרה דקות, להערכתי".
"אני אטפל ביעד. אתם תחכו לנו בצומת. ככה יהיה לנו כוח תגבור במקרה שהיעד ינסה להימלט".

"קיבלתי. אעדכן". מפקד הכוח יורד מהקו.

"אני עולה עוד כמה מטרים לכביש", סטיב מעדכן, בוחן את המסך האלקטרוני הענק המותקן על הדש-בורד הרחב שלו. "היעד אמור להיות

איפשהו פה". סטיב מחזיר את מבטו לחלון, מנסה לראות משהו בין ענני החול.

"בשעה טובה". ג'וליאני, במושב האחורי, חמוש לעייפה ולבוש במדים, לא נהנה במיוחד מהנסיעה המטלטלת.

"מה אתה מתלונן, תאר לך לעשות את הנסיעה הזאת עם האיוניק שלך?" סטיב נעלב בשם הרכב שלו. "אחרי שני בורות בגובה דשא היא עושה שביתה, ואתה צריך לזחול את כל זה ברגל".

"מה איתך, אם כבר שטח, אז רק בזיבר", אביעד נחלץ להגנתו. "אפילו ההאמרים הצבאיים לא עבירים כמוהו".

"יש פה מזגן", שרוליק מזכיר לכולם.

מעבר לאופק מתגלגל קול רעם, הולך ומתגבר.

"הנה בא יואב", ג'וליאני שמח להעביר נושא. את האופנוע של יואב לא ניתן לראות עדיין, אבל את נהמת ה-998 סמ"ק של מנוע האמ.וי. אגוסטה שלו, אי אפשר לפספס.

"המפקד, יש לי עיניים על היעד", יואב עולה לקשר, מגביר מהירות.

סטיב מחליט שהגיע הזמן לעלות לכביש. עננת האבק נותרת מאחור. סוף סוף רואים ברור את הסביבה.

הכביש משובש, אבל לזיבר זה לא משנה. היא נוסעת.

"יש לי עיניים על טויוטה קורולה, שנת 2009 להערכתך. אפורה", יואב ממשיך לדווח. "נוסעת על שמונים קמ"ש בערך. שלוש שניות לחבירה".

"לוי", קול מפקד הימ"מ. "אנחנו בצומת".

"שלוש דקות יש לנו עצור או גופה. תתמקמו בעמדת המתנה". הוא רואה את יואב דוהר קדימה, ואז מאט ליד הטויוטה. "המפקד. זיהוי ודאי".

"קיבלתי", שרוליק מגיב. הזיבר מגבירה מהירות.

יואב נצמד לרכב, שומר על מהירות עקבית.

הזיבר עוקפת משמאל את הטויוטה ואת האופנוע הצמוד אליה, מתמקמת במרכז הנתיב ומתחילה להאט, כופה על הטויוטה להאט בעקבותיה. יואב שומר עליה שלא תסטה לנתיב הנגדי משמאל, מימין יש שול קטן וגדר

בטיחות. אין לאן לברוח.

הם מורידים מהירות לאט לאט, בצומת הבא הם נעצרים. שתי ניידות של הימ"מ עם סולמות שחורים על הגג, חוסמות את הצומת. למראה השיירה הקטנה הרכבים עוזבים את העמדה, ומגיעים מהכיוון הנגדי, חוסמים את נתיבי המילוט של הטויוטה.

שרוליק, אביעד וג'וליאני יוצאים מהזיכרון בתנועות בטוחות, אדנותיות. הם לא ממחרים לשום מקום. יושבי הרכב כלואים.

שרוליק מתקרב לרכב, מושיט יד לפתוח את הדלת. הנהג ממחר לפתוח את החלון.

"צהריים טובים, אדוני", שרוליק מכוון את אקדחו האישי לפניו המבוהלות של הנהג. "נא לצאת מהרכב בידיים מורמות".

אביעד וג'וליאני עומדים מאחוריו עם נשק אוטומטי, מוכן לירי מידי. הנהג ממחר לציית, משחרר את חגורת הבטיחות שלו ויוצא מהרכב. "גם אתה", שרוליק מצביע בעזרת הגלוק על היושב במושב האחורי. הלה ממחר להצטרף לנהג שלו.

"נשק?" שרוליק שואל. יודע את התשובה. הם תמיד אומרים לא. לא משנה עד כמה הרכב עמוס לעייפה בכלי משחית.

"לא עשיתי כלום, אדוני", הנהג מתחנן. "יצאתי עם הבן שלי לקניות בקניון". "שקט", שרוליק לא מאפשר לו. "תשמרו על ידיים מורמות".

ג'וליאני ואביעד עוברים על השניים, מבצעים חיפוש יסודי. נקי. שניהם. אביעד שולף מהכיס של הנהג את תעודת הזהות שלו, מציץ בה, ואז מראה לשרוליק.

הנער הוא היעד שלהם. והם באמת אבא ובן.

שרוליק בוחן אותם ארוכות. מצד אחד, המידע שבידיהם התריע על מפגע שיצא בדרכו לביצוע פיגוע. הקפיצו אותם יחד עם יחידת הכוננות של הימ"מ. מצד שני, אין אמצעי לחימה גלויים ברכב. חבלני המשטרה יצטרכו לפרק אותו לגורמים כדי לוודא שהוא באמת נקי, אך מהניסיון של שרוליק, אמצעי הלחימה לא אמורים להיות מוסלקים ברמה גבוהה מדי.

"איפה הבחורים שאתם אמורים לפגוש?" הוא עומד מאחורי גבו של הנער, מצמיד את האקדח לראשו. משער שאם אין נשק ברכב, הנער או אביו יקבלו אותו בנקודה כלשהי.

"איזזה בחורים?" הנער מבוהל. "אנחנו לא צריכים לפגוש אף אחד."

"אנחנו יודעים הכל. חבל על הניסיון", הוא דורך את האקדח, הנער קופץ. "אתה רוצה לדבר? או שאני אתחיל לירות באיברים רנדומאליים?"

"אני באמת לא אמור להיפגש עם אף אחד!" הנער רועד.

"בבקשה, אדוני", אבא שלו מתערב. "אני בסך הכל לקחתי את הבן שלי ליום כיף בקניון".

"מה תכננת לעשות בקניון ביום שלך?" שרוליק תופס את הנער, מסובב אותו בחדות. עכשיו הוא עומד בפניו אליו, הוא נועץ בו מבט משפד.

מאחוריהם, לוחמי הימ"מ לבושים בשחור יורדים מרכביהם, מתקדמים לעברם בצעדים איטיים.

"לקנותתת..." הנער זורק מבטים מבוהלים לכל עבר, פוחד להיתקל במבטו המפחיד של שרוליק.

"ומה עוד?" שרוליק מקרב את פניו אל הנער, קרוב כל כך שאין לעיניו לאן לברוח.

"רק לקנות", הנער מתחנן. "זה הכל. באמת".

"לא מצאנו נשק", שרוליק מעדכן את הלוחמים שהגיעו אליהם.

"נבדוק את הרכב", מפקד הכוח מהמהם.

"אולי הם תכננו פיגוע דריסה?" שרוליק מציע.

"המודיעין דיווח על פיגוע ירי". הכוח מתקדם לעבר שני החשודים, ידיהם נאזקות לאחור, שק שחור מונח על ראשם. "ניקח את השניים האלה איתנו". מפקד הכוח מוביל אותם לעבר אחד מרכבי המשטרה.

"סיפור מוזר". שרוליק חוזר לזיכר, מנוע ה-6,000 סמ"ק שלה עדיין רועם. "פעם ראשונה שזה קורה לי".

"אולי הייתה טעות בזיהוי?" סטיב מציע.

"או שהחקירה הראשונית שלך לא הייתה מספיק לוחצת", ג'וליאני מאחור,

מוריד מעצמו את אפוד המגן והקסדה הכבדים, מניח אותם על המושב האמצעי, המיותר.

"חקירה ראשונית בשטח, מביאה לנו בדרך כלל את המידע הכי חשוב", שרוליק מזכיר להם את המובן מאליו. "אל תדברו שטויות".

שרוליק מביט בריכוז על הכביש, מנתח בראשו את האירוע. עכשיו, כשהכל נרגע ואין התרעת זמן אמת אדומה, ואין סכנה מיידית הדורשת הקפצת כוחות מיוחדים במהירות הגבוהה ביותר, סטיב מוותר על השטח, נוסע בכביש.

"טעות של אחת ל- זה עדיין בגבולות הסטטיסטיקה", אביעד מניף את ידו בביטול. "עזוב".

"נקווה שזה משהו חד פעמי", שרוליק לא רגוע. "נחכה שהחקירה של השניים תסתיים ונהיה חכמים יותר".

•

אל: צ' מפקד יחידה מיוחדת 8200, ל' מפקד 8200

נושא: התרעת זמן אמת אדומה - שגויה.

תוכן: התרעת זמן אמת מספר 1374946• שנותבה אלינו, התבררה לאחר חקירה וברור כשגויה לחלוטין.

לבדיקתכם המיידית!

בברכה

שרוליק, מפקד יחידה אפס.

•

בני ברק

"שולמית אנחנו בצרות", אלי מתפרץ הביתה כרוח סערה. מטיל את הכובע ואת החליפה על שולחן המטבח.

"מה קרה?" היא קופצת ממקומה בבהלה, שומטת מצקת שהיא באמצע לשטוף.

"זה!" הוא זורק לעברה דף ארוך, שמו חתום בסופו. "היה לי דיון נוסף היום בפרקליטות הצבאית".

"באמת?" הפתעה במבטה. "לא סיפרת לי".

"כן. חשבתי שזה סתם עוד הליך פורמאלי כזה..." הוא מתנצל, מסיט לעצמו כיסא, מתיישב, מגייס מילים שיקלו על אשתו בהבנת המצב.

"חשבתי שזה עוד דיון ארוך ומיותר שבסופו אצטרך לחתום על עוד דף חסר תועלת", אלי לוקח אוויר. "מזל שבאתי עם העורך-דין שאיתן סידר לי. היה דיון שלם, הביאו כל מיני טיעונים, שמעלתי בתפקידי, שהפקרתי את ביטחון המדינה, שמכרתי סודות לידי אויב... רשימה מכובדת..." הוא נאנח. "בקיצור. הם לא ייתנו לי לצאת מהסיפור הזה ככה בקלות..."

"אבל... אני לא מבינה, העניין כבר היה סגור! ורועי הבטיח לך!"

"רועי אמר שהוא ינסה לעזור", בעיני רוחו הוא רואה את הבעת ההתנצלות על פניו של איש השב"כ. האיש הבטיח לו הרים וגבעות, וגם ניסה לקיים. אך לא בהצלחה מלאה... "הגענו לאיזה הסדר כזה, רצו בהתחלה לסגור איתי על עשר שנות מאסר ו..."

"עשר שנות מאסר!" הזעקה שפורצת מפיה מקפיאה את דמו.

"חכי, חכי, שולמית. זה מה שהם אמרו בהתחלה. תקשיבי..." הוא מרגיע אותה. עדיין מזועזע מהחווייה הנוראית. הוא יודע שהוא אשם. הוא יודע שפשע. אבל עשר שנות מאסר?

"אני לא מאמינה לך! וזה אחרי שרועי עזר? הם נורמליים?" שולמית לא שומעת אותו. היא דוהרת הלאה, רותחת מזעם. שלב אחד לפני שתפרוץ בבכי.

"אל תדאגי שולמית", הוא מנסה להוריד את גובה הלהבות. "אני לא הולך לכלא. בסוף הגענו להסדר".

"מה? רק חמש שנים במקום עשר?" היא עונה בסרקזם מר. "באמת תודה רבה".

"לא. הם הסכימו שעשר שנות המאסר יהיו על תנאי, ובמקום זה, אני אבצע מעין עבודות שירות למען הציבור".

"מה זה בדיוק אומר?"

"הם ממש לא נתנו לי אפשרות בחירה. לפי הסיכום, אני אהיה חייב לבצע שירות של שנתיים ביחידה בה שירתי בעבר."

מבטה של שולמית נפער. "מה?"

"אני מצטער".

"כנראה אני צריכה לשמוח, שאתה לא בכלא... אתה... אתה אברך. אלי!"

"אני מצטער. אני באמת מצטער", הוא מתעסק עם הנייר שעל השולחן.

"אני יודע שזה לא הולך להיות קל. כבר חשבנו שהכל מאחורינו, ו..."

"זה סופי? אין מה לדבר עם דוד איתן או משהו? בפעם שעברה הוא ממש עזר לנו".

"תראי, אחרי כל הבלגן שעשיתי, היה לי הסכם הסגרה מול רועי מהשב"כ. עורך הדין של איתן באמת ניסה לעזור לי. ידעתי שאצטרך לשלם על מעשיי. רק לא ידעתי עד כמה..." הוא מרים את עיניו לרגע, מוריד אותן חזרה. לא מסוגל להביט בעיניה. "אני אעשה שירות צבאי, עורך הדין הצליח אפילו לסדר שאקבל משכורת כלשהי על העבודה הזאת... זה רק שנתיים... זה עונש מקל מאוד. תביני שעל פי החוק, עונש על בגידה כה חמורה יכול להגיע עד כדי עונש מוות".

"אין עונש מוות במדינת ישראל", הקול שלה נרגז.

"בדרך כלל מוצאים חלופות", הוא מהנהן. "דיברתי עם איתן בדרך הביתה. אמר שזה דיל מעולה. שאני לא אגיד עוד מילה בנידון". הם חייבים לאיתן כל כך הרבה. לא יהיה חכם לדחוק אותו לפינה עכשיו. על פניו זה באמת דיל מעולה. איתן לא יכול להבין את הניואנסים ואת השבר הגדול שההסכם נושא בחובו.

"אז פשוט אצטרך להשלים עם העובדה שבעלי שעד לפני כמה שבועות היה אברך כולל רגיל, הופך לחייל?"

אלי מתכווץ לתוך עצמו, פותח את פיו לומר משהו. סוגר. משתק. אין צורך להתנצל. לא זה מה שיעזור עכשיו.

"תצטרך ללכת עם מדים?"

אלי מבין את אשתו ואת המקום שממנו היא באה, יודע שתכלס זה אחד הדברים שהכי מטרידים אותה. בגד בצבע הזית דומה במקרה הזה לסדין אדום בפני שור זועם.

"לא, לא. ברוך השם קיבלתי פטור ממדים. רק בבסיס אני אהיה עם ה... המדים, מחוץ לבסיס אני מתלבש רגיל. אף אחד לא צריך לדעת מזה, שולמית. אני אמשיך להסתובב בכובע וחליפה ו... אני אעשה הכל כמו שצריך. את תראי".

"אף אחד לא ידע... אז תמשיך בהצגות?"

"שולמית?" קולו נחלש, מבוהל מעט. "לא יהיו יותר סודות בינינו. הבטחתי לך!"

היא מהנהנת, נסוגה. מתחרטת על התקיפות היתרה שנשזרה בקולה. "ואם זה משנה משהו, אני באמת מצטער". הוא עוצר לרגע, חושב על כל מה שאשתו עברה בגללו. "על הכל".

"אני יודעת שאתה מצטער, פשוט המצב הזה. הכל... אני... למה אי אפשר פשוט לחזור אחורה בזמן, לשכוח שכל זה קרה..." היא מסתובבת לעבר הכיור עם הכלים, מנסה לא לפגוש את עיניו המתחננות.

"שולמית, עברנו הרבה מדי מכדי שיהיה אפשר לחזור אחורה. עברתי שינוי. וגם את. הרבה דברים איימו על הבית שלנו, גרמו לו כמעט להתמוסס, אבל החלטנו שאנחנו מתגברים יחד על הכל, מרימים את הראש מעל הגלים וממשיכים".

"אני אנסה", היא בולעת את רוקה. "זה כל כך רחוק ממה שחלמתי. ממה שרציתי עבורנו... עבורי..." דמעות מציפות את עיניה. "אני מצטערת שקשה לי ככה, אלי, שאני משדרת לך שאני לא מרוצה... שאתה צריך להתנצל... אני בסך הכל מנסה להיות בסדר, לנסות להתקדם הלאה. לשכוח מכל מה שחלמתי וחשבתי שממתין לנו בעתיד, ופשוט לחיות את ההווה..." דמעות זולגות מעיניה. "זה קשה לי".

אלי מהנהן. לא מסוגל להוסיף עוד מילה. כל הדרך הביתה חשב עליה, ידע שלא תשמח במיוחד לשמוע את החדשות. האם הייתה לו ברירה אחרת?